

DI-FA-IAPS

A dolog rejtélyesnek tűnt.

Kokó, a legbarnábbra sült fürdőgatyás srác elvigyorodott, és átszólt a pecázókhoz:

- Naná, ezt mind az erdőben fogtuk!

Szemével gyorsan oldalt villogott, s aztán az alumínium-vödrökből a földre öntötte a halakat. A szabadsága alatt horgász-bajnokká vedlett nyomdász, a pisztolyával rókára vadászó százados és a rövidnadrágos revizor szeme kiguvadt az izgalomtól.

- Ha akarják, elmondom, hol van a lelőhely! - folytatta Kokó szerénykedve és az Öreg felé kacsintott, aki kukkanni sem mert.

A part rögtön megtelt nyüzsgéssel. A revizor egy percig töprengett.

- És mennyi hal van ott? - kérdezte vontatottan. Az Öreg régóta ismerte, sőt félté a tekintélyes nyaralót: a szomszéd üdülőben lakott Márta nevű lányával, akit dicséretes buzgalommal dugdosott előle. Arca most zavart és gondterhelt volt.

- Hm. Az erdőben hogyan lehet halat fogni? Ilyet még nem halottam!

- Ez itt ártéri erdő - mutatott gyorsan Kokó a gát mögött húzódnó rengeteg felé, és örömeiben tombolni kezdett, hogy felvehette az oktatói hangot. - Az a lényeg, hogy az erdő tele van bolytággal. Nomármost, az idei árvízzel elöntött ágakban a folyó eredeti vege-

tációja él még mindig, de halálra ítélve, mert a felgyülemelő korhadóanyagok redukálják az oxigént...

- Merre van az a hely? - vágott közbe türelmetlenül a százados.

A fiúk készséggel elmagyarázták. Természetesen ellenkező irányba küldték őket.

Forró július végi délelőtt volt, amikor kikerekeztek, a szél se rezzent. Kipakolták hátizsákjukat, beköltöztek a négyszemélyes sátrakba, amit a révészék udvarán ütöttek fel. Másnap megérkezett a teherautónyi anyag is, hangszerek, pokrócok, élelem és a többiek is. Öten voltak: Öreg, az intrikus szeplőfolt, a leendő zenekar szőke kísérogitárosa, Janika, a méla basszusgitáros, Kokó, a flegma dobos, Csifu, a joviális énekes és Limbó, a nyurga szólós. Ők voltak a nagy ötös a RATTLING BONES, a vérmes reményekre jogosító zenekar, ők öten, akik egy sereg közös élménnyel maguk mögött egyszerű természetességgel a csucsra törtek, ők, kik hitték, hogy mindez sikerülni fog.

Egyik este, amikor a fák a sötétben lángoltak, Kokó, miután hosszasan bámulta aludni készülő társait, belehelt az éjszakába:

- Dinnyét ennék, finom, husos görögdinnyét!

- Őrült! - horkant fel Janika. - A dinnyeföld legalább hat kilométer!

- Na és? - készülődött Kokó.

- Nem megyek! Nekem ez sok.

- Ki tart velem? - Kokó már maga előtt látta a gyönyörű, érett görögdinnyéket. Kokónak gyengéje volt a görögdinnye.

A folyó felett éjszakai szunyogsereg lepedője, agyag, ökörmok, könnyű emelkedők, hullámzó hold a fák nyakán. Kokó elől,

sorban utána a többiek is, szótlanul eloldják a kajákokat, eveznek. A tuloldalón az országutra lépve Csifu és Limbó hirtelen rákezdik:

- Wait a minute Mr. Postman...

- This is the Radio Luxemburg, London W. one! - üvölt bele az Öreg.

- Marhák! - csoszog továbbra is az élen Kokó. - Legalább most ne bömböljete! Állj az egész, taktikai értekezletet tartunk. Először is: az idétlenkedés, az éneklés tilos, csak suttogva lehet beszélni! A kocsmánál elválunk; Csifuval a dülön megyünk, ti ketten a kukoricáson vágtok át. Visszafelé a tuloldalón találkozunk. És még valami: mindenki csak egy dinnyét hozzon!

A kocsmá fehér toronyként bukik ki a fák közül, rozsdás biciklitámasz, agyonrepedt, félig döngölt falak, halott, árnyékcsikós udvar, a környék kacsalábon forgó kastélya.

- Ismerem a csöszöket, már jártam erre - olvad az Öreg hangja a falevelek zenéjébe. - Csendes hapsiknak látszanak.

- Inkább a lábad elé figyelj! - motyog Limbó káromkodva. - Még egy ilyen rohadt helyet, nézd, tiszta csaláncsipés vagyok!

Elmerülnek a hömpölygő kukoricásban, szőrös, sárga eres levelek, a föld szélén kékes barázdák, süppedős, olajfoltos tócsák; a dinnyeföld kövér merengései. Az Öreg és Limbó átkusznak egy dülön, fejükön vigyorgó felhők, az alvó fűben fekszenek.

- Rajta!

- Gyerünk!

Az Öreg bemászik a táblára, előveszi a kést és levág egy dinnyét. Aztán egy másikat. Jobb kezével hátratereli, de váratlanul mozdulatlaná dermed.

- Pszt! Pszt! Nem hallasz semmit?

Valaki az éjszakába liheg, hirtelen elszabadul a pokol. Vezényszavak, kutyaugatás, káromkodásfoszlányok, felvillanó lámpajelzés.

- Álljanak meg, vagy elengedem a kutyákat! - recseg a föld hasából.

Utána hosszú, izgatott csend.

A rövid megingást kihasználva mindketten eszeveszett iramban tűnnek el a láthatárról, belefolynak a háterszágot jelentő akácós tuskós utvesztőbe.

- Nem, nem igaz, hogy megusztuk - szaggat az Öreg tüdejé -, nem lehet igaz! Vagy ilyen jó futók lennénk?

- Egy fenét - nyulik el Limbó zsibbadtan egy gödör fenekén -, de nem értem, miért nem zavartak tovább? Mit gondolsz, Kokóékat elkapták?

- Nem, De a két dinnye megvan!

- Biztos, hogy nem utánuk mentek?

- Száz százalék - bólogat fölényesen az Öreg.

- Miből gondolsz?

- Mert például Csifu tizenegy kettő alatt futja a százat.

- Ne felejtse, nekünk is csak szerencsénk volt. - Limbónak aggályoskodva tér vissza a vérkeringése.

- Ugyan, ugyan, hisz csak két szem dinnyéről van szó. Világos, hogy nem csinálnak belőle ügyet.

- Akkor oké, másszunk hazai Még át kell kajakoznunk a tuloldatra.

Megindul a szél zenéje, pirkadó ropogások, összegyűrt vesszőnyalábok a szürke vizen.

A sátor tompán világít.

- Ahá, megjöttek a vételezők! Legalább kaptatok valamit? - dugja ki a fejét Janika.

- Bravó, apafej, most ráhibáztál! - válaszol az Öreg és a gumimatracra csuklik. - Kokóékat nem láttad?

- Nem. - Janika kímászik az ólomszürke tanyaudvarra. - Az üdülőben valami buli lehetett, frankó zene volt. Ilyen, hogy Searchers, Yardbirds, Who, a My generation, a For your love, a legujabak. Képzeljétek, alighogy elmentetek, két tyuk ideállit azzal, hogy itt lakik-e a RATTLING BONES együttes. Itt, hogyme, válaszolom, én vagyok a zongorista, akár autogrammot is adhatok. Vihogtak a drágák és menni akartak. Nem lehet, ripakodok rájuk, gyertek, buj-jatok be, majd beszélgetünk. Bejöttek, de nem volt semmi. Reggel itt lesznek és kaját is hoznak. Hát nem aranyosak?

Szuszogás a sátoztetők alatt, foltos derengés az erdő szakadásain, párás, zöld augusztusi hajnal.

Rendszerint már a kezdésnél baj volt.

Limbó szerint az Öreg volt az oka, aki komolytalanul viselkedett a legkeményebb munka alatt is, Csifu szerint Janika málázott el egy-két félhangot, Kokó pedig Limbóra hivatkozva karbatett kézzel nézte társait, akik szétfolytak a délelőtti hőségben.

- Így soha nem haladunk előre! A Taste of Honey-t is meg kell tanulnunk! A kotta és a szöveg megvan, a szerelés is úgy-ahogy, narancssárga zakó meg minden, de ha warbulni akartok, abba is hagyhatjuk - méltatlankodott Limbó izzadságcseppeket nyelve.

Csifu idegesen csapkodta a hurokat, nem minden eredmény nélkül.

- Az anyjába ennek a rohadt D-hurnak, nincs nálad egy rézhur?

- fordult az Öreghez.

- Öregem nincs - vihogott az Öreg -, délutánra majd szerzünk.
De addig is: SZÜNET!

Janika felkapott egy gumimatracot és a bőrellenzős sapkáját, Kokó egy utolsó vasnégyszöveget csépelte a zeneiskolából kölcsönzött dobon, Csifu valami dallamot nyikorgott magában, a többiek szétesetek. Ebben a pillanatban kacskaringózott be a két rajongó.

- Üdv a törzsközségnek! - recsegte Csifu a mikrofonba. - Óhajtotok valami zenét? Az I Wanna Be Your Man-t?

Belevágott, a második refréntől szaggatta végig. I Wanna be your lover baby, I wanna be your lover man. Tell me that you love me baby, Tell me you understand!

- Keith Richard vagyok - udvariaskodott Límbo, s a többiek körülserleglették a jövevényeket.

- Bill Wyman...

- Charlie Watts.

- Hm. Mick Jagger, a Nagy!

A két lány közül előbb a csinosabb találta fel magát. - A Városi színház balettnövendéke vagyok, már több darabban játszottam.

- Óriási! Ezennel meghivlak kajakozni! - stoppolta le Kokó, és erőlyesen a kapu felé invitálta.

Kokó szivettépősen szerelmes lett Juliba, napokig együtt csónakáztak. Janika és az Öreg nem győztek hangot adni felháborodásuknak.

- Disznóság, ezek állandóan elloppják a csónakot! Mi mikor használjuk, éjszaka?

- Ugyan, hagyd a fenébe! Ideszabadul a színházbarátok köre és tessék! - Janika legyintett. - Mit szólsz Juli barátnőjéhez?

Az Öreg halkán válaszolt. - Sokkal jobb alakja van. Hja, és mégsem ő a balerina.

- Igaz is! Este átmegyünk hozzá!

Katiék az üdülő hátsó felében laktak, szobájuk a széles folyosóra nyílt, ahol a felállított asztalnál rettenetes ping-pongcsatákat vívtak, ha néha sikerült Tóni bá', a gondnok éberségét kijátszaniuk.

Most minden épkézláb üdülő a száját harapdálta, az első félidő harmincadik percében a portugálok egy-nullra vezettek.

- Micsoda szégyen, megint kiesünk...

- Nyugi, ez csak csel. A bolgárokat lehengereljük.

- És a brazilok?

Janika vigyorgott és azt mondta, nem kell defektet kapni. A nyitott teraszon füstös emberfoltok laposodtak egymásba, és mint kiderült, Bene kapásgólja csalt farkasüvöltést a sörben áztatott torkokra. Tóni bá' két pár virslit lapátolt magába és előregörnyedve fulladt a képernyőbe. Öregék becsontak.

- Szeretnénk, ha te is jönnél. Majd meglátod, jó buli lesz. Mi leszünk ott, Csifu papája meg néhány lány. Szalonnát fogunk sütni - mondta Janika Katinak. Kati vékony, tizenhét éves lány volt, lehetett nagyon csinosnak vagy nagyon köznapinak látni.

- Még nem tudom. Lehet, hogy hazamegyünk.

- Nem lesz semmi hazautazás! - torpedózott oly erélyesen Janika, ahogy kifért belőle, és leugrott a ping-pongasztalról. - Talán nem addig maradhattok, amíg akartok?

- De igen...

Az Öreg, aki csendben terpeszkedett a fonottszékben, hirtelen megszólalt.

- Nézzük csak, holnap este mindketten ott lesztek a főhadiszálláson. Dél előtt még átjövünk és lemasirozunk a mólóra!

Az Öreg és Janika imádtak a víz felett napozni, hetekig nem

csináltak egyebet: reggel hónuk alá kapták a gumymatracot és felgyalogoltak a gáton, aztán a gyönyörű, izgalmas csendben délig csorogtak, anélkül, hogy valakivel szót váltottak volna. Néha levették fürdőnadrágjukat és hasonfekve heverték a matracon, míg egy horgászó nyári pók rosszálló krákogása beléjük nem döbött. Mindketten javithatatlanok voltak; szerették a zenét, de fülük botját se mozdították a Nagy Terv eléréséért, belevágtak a legnehezebb munkákba, de hamar megunták, remek ötleteket szültek, de csak hivatkoztak rá.

Mindketten szerették Katit, de egymás előtt nem beszéltek róla.

Az esti homályt a díófa melletti tűz feszíti szét.

A földön és a padon pirosuló alakok, távolabb borosüvegek, kenyér, zöldpaprika és üres gyümölcskosár, a kerítésen kíváncsian be-bámuló külföldiek. Juli tűntetően elegáns, míg a fiukon DOLOR és DEMALGON feliratu színes pólóing diszeleg. Kati az Öreg és Janika közé préselve. A levegőt nehéz, zsíros sültszalonnaszag járja át.

Az Öreg ezen az estén elemében volt.

- Ezt a bort másodosztályu áron vásároltuk, ami négy negyvennel kevesebb, mintha másodosztályon vettük volna; a másod- és az első osztályu árak között három nyolcvan a különbség, ami a két szélső értéket figyelembe véve literenként nyolc husz megtakarítást jelent. Mit szóltok hozzá?

- Lebengerlő vagy - ismerte el Kokó, azzal huzott az üvegből -, a lányokra is beszéld rá a borodat!

- Természetesen ők nem isznak, mint mindig!

- Nem ártana megkóstolni, azért is! - vigyorgott Csifu a lányok arcát tanulmányozva. - Ismertek bordalekat?

- Nem.

- Én francia tagozatra járok - válaszolt Juli. Izmos, feltűnő jelenség volt, szerencséjére rendelkezett azokkal a képességekkel, amik a legnehezebb pillanatokon is átsegítették.

- Akkor mondd meg, ki írta a Részegséget?

- Nem tudom.

- És a Fleurs du Mal-t?

- Hagyjuk az iskolát, jó?

- Helyes, hagyjuk. Beszéljünk másról.

- Mi lesz már, mikor léphetünk fel? - kérdezte Kokó Juli mellől.

- Talán már ősszel - válaszolt elgondolkozva Csifu. - Persze, ha bejön a kulturbázi ziccer.

- Hogy is mondta a főnök? Minden rendben?

- Igen. Hogy erősítőt is adnak. Meg természet. Csak le kell szerződnünk.

- És mik a feltételek?

- Semmi különös, majd meghallgatnak, akkor nyilatkoznak.

Hetente talán egy buli, persze a gázsi jóformán semmi.

Váratlan csend lett.

- Ti igazán hisztek benne? - kérdezte Janika kissé artikulátlan hangon, s merev, átható tekintettel a tüzet bámulta.

A kérdés bombaként robbant. Limbó felkapta a fejét, szeme rávillant a lócán gubbasztó Janikára. - Hogy a fenébe, hát lehet ilyen ökörséget kérdezni? - csapott a homlokára. - Öreg, légy szíves, magyarázd meg ennek a marhának!

- Tartok tőle, nem megy. A fene tudja - válaszolta, pedig ő

volt a házi ideológus.

- Hogyhogy?

- Erről nem kell beszélni, érted? Lusta dögök vagyunk, csak pofázunk! Semmi több.

- Miért? Talán nem vagyunk tehetségesek? - ütögette Kokó a combját.

- Konkrét célok kellene! Ez a legfontosabb! - kiáltott Csifu.

- Persze, ha az olyan egyszerű lenne!

- Majd ha a Michigant megtanultuk, dumálhatunk - szólalt meg Janika még mindig a tüzet bámulva.

Az Öreg hevesen bólogatott, most jött el a ritka pillanat, amikor hajlandó volt beleszólni a vitába. - Azt soha nem fogjuk bevenni - jelentette ki.

- Mert nincs orgonánk! De mit is akarunk, helyi bumlizzenekart, vagy országos csapatot?

- Akkor hogyan tovább? - kérdezte Limbó.

- Elég, elég! - kiáltott fel Kokó. - Foglalkozzunk a lányokkal, szegények annyira egyedül érzik magukat!

Limbó sajnálkozva üldögélt a parázs közelében, a fölösleges izgalmak teljesen ledöntötték. Ő volt a csapat lelkiismerete, mindannyiójuk közül talán ő hitt legjobban ezekben a képtelen dolgokban. Koruknál fogva világraszóló terveket szőttek, nagy zenekart akartak szervezni, legalább akkorát, mint a négy liverpooli. Limbó néha furcsán érezte magát: ha töprengeni kezdett, elkapta a kételkedés gépszija.

- Miért vagy ilyen rosszkedvű? Nem hallod, neked szólók! -

Limbó meglepetten érezte, hogy Kati szorosan mellételepedett.

Habozott, de csak egy pillanatig.

- Azért, mert érlelem a gondolataimat, ilyenkor komponálok.

Új szerzeményem címe: Az ötlábu madár.

A tűz hamuvá porladt, Kokót és Julit elnyelte a hátsóudvar, az Öreg és Janika a fa mellett bóbiskoltak, s a sátorból Csufi fél-részeg horkanásai adták az augusztusi éj reccsenéseit.

Ha belemelegedtek, remekül érezték egymást.

Csifu feje fölé emelte a labdát, körülnézett, aztán újból vezette néhány lépést, megvárta, míg az ellenfél kitámad, és megpróbálja elhalászni az orra elől, majd egy ejtett, pörgetett labdával szöktette Limbót, aki félmagasan, de erőből Kokó elé játszott, ő ravaszul nem kapura, hanem elhajolva visszacsusztatta a labdát a felfutó Csifunak, ám ekkor Limbó élesen felkiáltott: DI-FA-LAPSI! és a labda Csifu fejéről védhetetlen bombaként csapódott a diófa melletti lapos sarokba! Ezt a taktikát gyakorolták, remek ritmus-érzéssel passzolgattak egymásnak. Csifu bravurosan röpködött a kapuban és jól osztogatott; Kokó erőszakos volt, kitűnően éreztélte a kaput, bár mozgása kissé darabosnak látszott, Limbó mestere volt a ravasz, védhetetlen góloknak, ő volt a legnyurgább, és lefejelt mindenkit. A pálya az agyontaposott tanyaudvar volt, kapufák a diófa és egy féltégla mindkét oldalon. Ha valamelyőjük bedobta a csatakiáltást: DI-FA-LAPSI ez már a kész, kidolgozott helyzetet jelentette, a ziccert, és a pöttyös gumilabda mindig a diófa belső élét surolva vágódott a kapuba.

Az ellenfél összeroppant és feladta a küzdelmet. Kokó vezetésével elindultak a vízhez, a gáton azonban az Öreggel találkoztak.

tak, így mégis a sörözés mellett döntöttek.

- Emlékeztek arra a lányra, akivel sétálni voltunk az erdőben és felírt a vadőr? - üvöltötte az ajtóból a berobogó Janika.

- Az, aki fiusan viselte a haját?

- Az, az! Az előbb találkoztam vele, ma jött ki a nővérével.

Hogy is hívják?

- Aninak.

- Ez ragyogól Megigérte, hogy angol kiadású kottákat fog hozni! - kiáltotta Csifu, és elviharzott, a sörét sem itta ki.

Ani diáklány volt, rövid csikófrizurát viselt, a homlokát apró pattanások tarkították és állandóan egyrészes fürdőruhában mászkált, bizásnak indult idomait takarva. A nővére nála alacsonyabb volt, csak Julival, a balettnövendékkal versenyezhetett: arányos, kitűnő felépítésű, székehaju lány volt, lába vékony, combja hosszú, teste kemény, a fiuk valamennyien izgalmasnak találták, különösen Limbó, aki elragadtatottan hívta kajakozni.

- Szeretném, ha nem néznél hülyének, vagy örültnek, de most maratoni utat teszünk meg - közölte vele a folyó közepén.

- Hogyhogy? Mit jelent az, hogy "maratoni utat teszünk meg"?

- Nézd, mi szörnyű komoly munkát végzünk, nem is mondtad milyenek vagyunk!

- Hát. A szájharmonika kissé fals, nem?

Limbó hűmögött, és a csónak farába süllyedve evezett. Fél-méternyire előttük ügyetlenül szántották a vizet. Utálta, ha valaki nem tud evezni, de miután a lány megkérte, ne járassa vele a bolondját, kezdte komolyan venni.

- No mi az, miért hallgatsz? - kérte hátrafordulva Ani nővére.

Induláskor egy sereg mondandó nyüzsgött Limbó fejében, de most üresnek, idétlennek érezte magát, nem mert kezdeményezni. Szerette volna, ha a lánymegérezné, miért nem beszél, szerette volna, ha megértene közelkedését, szeretett volna előrenyulni és megérinteni a lány testét. A folyó szürke vonalként tekeredett előttük, amint felfelé haladtak már csak Limbó evezett síma, csendes, erőteljes csapásokkal.

Amikor visszaértek, Limbó azt hitte, hogy boldog.

Egyik este aztán kitört a botrány.

Az Öreg egyszerűen nem jelent meg a próbán - mint kiderült, Katival folytatott elmélyült beszélgetést Freud apó álomfejtéseiről, Katival, aki hirtelen megváltozott, és az Öreg már-már az összes lányszív meghódítójának képzelte magát. Csifu és Limbó a The Night Before-t gyakorolták, Limbó énekelte a vezérszólamot, Csifu tarcelt hozzá.

Egyszer az Öreg hiányzott, bár nem teljesen érthetetlenül.

- Ha nem akarja csinálni, miért nem mondja meg? - méltatlankodott Csifu, akit a legkevésbé törtek meg a sikertelen próbálgatások.

- Rég megmondtam, az Öreg csak sumákol! Méghozzá napról-napra észrevehetőbben - vélekedett Limbó. - Valamelyik nap is képtelen volt megérteni, hogy pénzre, csakis pénzre és pénzre van a legnagyobb szükség.

- És én voltam olyan marha, hogy egy teljes hónapig vályogot vertem egy szar dobozgitárért! - kiáltott ingerülten Csifu.

- Hogy őszinte legyek, az Öreg még egy normális F-durt sem tud lefogni, az ujjai olyan nehezek, mint egy Samu-kalapács!

- Egyáltalán, ilyen erősítőkkal mit akarunk? - folyt a vitába

Kokó, akinek összes szerelése egy szöges csin, egy lábgép és a kölcsönként pergődob volt.

- De legalább ne recsegne mindig!

- Ez nem recseg! - védekezett Limbó.

- Már hogyné recsegne, ez egy vacak népszuper! Meg a mikrofonok! Nem mondom, akár holnap is felléphetnénk! Terta-mikrofon. Néprádió. Ha-ha-ha. Csakhogy halálra röhögi magát az, aki sipolást akar hallani!

- Marhák, állj az egész! Maradjunk a tényeknél: diákok vagyunk, tehát pénzünk nincs. De vajon nem így kezdte-e a négy liverpooli? Hát nem így van?

- Igen, de azok komolyan akartak és értettek valamit a zenéhez.

- Értettétek? A Love Me Dó nem nagy szám, csak furcsa, és ezt a különös furcsa hangot hová fejlesztették? És még hová fognak fejlődni? Amikor új számot dobznak be, garantáltan listavezető lesz! Mint most a Ticket To Ride.

- Limbó, te örült vagy, hogy lehet ilyen összehasonlítást tenni?

- Akkor ez az egész, amit csinálunk, képtelenség?

- Zárjuk be a vitát, ennek legyen vége! Figyelem, kezdünk!

Három-négy! -- számolt be Csifu, s játszani kezdtek.

A Little Red Rooster-t csörömpölték, s úgy érezték, soha nem voltak ilyen jók.

A következő próbán Kokó jelentett be sztrájkot, Janika pecázni ment és az Öreg továbbra is az álmofejtés izgalmaiba merült. A tanya-udvaron Csifu és Limbó a fűvön üldögéltek, csend volt, augusztus vége, a nap lefordult a fák lábaihoz.

- Tudod kit néztem ki magamnak? - kérdezte Csifu. - Nem is sejted!

- Nem én. Rökk Mariskát.

- Ökör. Anit. Érted? A-mit!

- Anit? Őrült vagy. Mit zuhansz bele minden csajba?

- Akár hiszed, akár nem, egész helyes lány.

- Persze, hogynem. Tudod mit? Inkább gyere fejelni.

Az udvaron augusztusi csend volt, s már csak ketten játszották a DI-FA-LAPS-ot, így is nehezen dőlt el a küzdelem. Néha, amikor mindketten körülnéztek, láthatták, ahogy a csörgő, ősz falevelek összeérnek a földdel.